ГОД. II. ЯМБОЛЪ, 15 МАРТЪ, 1925 ГОД. БРОЙ 83

ТРАКИЕЦЪ

Седмиченъ вестникъ за обществени и стопанско-икономически новини.

:: УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ. ::

Всичко се изпраща до печатница „Свѣтлина"—Марангозовъ,-Ямболъ.

АБОНАМЕНТЪ: за година 70 лв. за 6 месеца 35 лв., за 3 — 20 лева.

Отдѣленъ брой 1·50 лева.

ПЛАЩА СЕ: за известия вѣнчални, годежни и именни дни по 50 л., за скръбни—100 лева.

Официални обявления по 1·50 лв. на □ с. м. Сждебните пристави получаватъ по 0·50 лева на ред.

Търговски — по споразумѣние.

За хроникиране—5 лева на редъ.

Всичко въ предплата.

Ржкописи не се връщатъ.

Д-ръ П. ДИКОВСКИ

се установи въ гр. Ямболъ, на улица „Босфорска", № 3 до банянския мостъ.

1—3 ПРИЕМА БОЛНИ.

Д-РЪ Р. КАЛЕВЪ

Специалистъ по очни болести се установява въ Пловдивъ ул. „Князъ Александръ" № 3.

2—10

ОБЯВА.

Съобщаваме за знание на бубохранителитѣ въ града и околията, че въ книжарницата ми се намира за продань бубено сѣме

ЧИСТА БѢЛА БАГДАТСКА РАСА,

и така сѫщо и желта.

Миналата година всички, които взеха, получика отлични пашкули. Повечето получиха до 31 килограмъ отъ малката кутия.

Почете да се записвате въ книжарницата, тъй като поради топлото време, сѣмето ще се пази въ хранилището и къмъ 10 априлъ ще се раздаде на всѣки, който се е записалъ.

Побързайте.

2—3 Съ почитъ: ВАСИЛЪ КРЪСТЕВЪ—книжарь.

ШЕВНИ МАШИНИ

„ГРИТЦНЕРЪ"

отъ всички видове и за отлична бродерия.

ПЛЕТАЧНИ МАШИНИ всички размѣри.

Части за гореизброенитѣ въ ДЕПОЗИТЪ при АНДОНЪ Г. НОЙКОВЪ срещу хот. „Стара Америка". 9—10

Печатница „СВѢТЛИНА" — Марангозовъ

Ямболъ — ул. „Банска" — до еврейската баня.

Снабдена съ модерни шрифтове и орнаменти, печата всички книжа за учреждения, банки, търговци и други съ най-голѣма акуратность.

Печата всѣкакви книжа на езицитѣ: български, руски, славянски, френски, гръцки и еврейски (meruba).

При печатницата има и книговѣзница, кѫдето се подвързватъ разни книги, тетвари, тетрадки, учебници и др.

= ЦЕНИ ИЗНОСНИ. =

ПЕЧАТИ!

КАУЧУКОВИ: съ съдържание отъ 1 до 5 и повече редове до 8 см. дължина и кржгли.

МЕТАЛИЧЕСКИ: Бланкови съ и безъ гербъ, кржгли, лента и овални съ семплъ и сложни фигури, подписи (факсимилета) и др. за учреждения, училища, банки, другарства, кантори, разни участъци, търговци, братства, лѣкари, адвокати и др.

За поржчки съ мостри и опредѣлени цени при Иванъ Н. Марангозовъ—печ. „СВѢТЛИНА" — Ямболъ.

ЛѢКАРСТВО

противъ ЖЛТЕНИЦА и РЕВМАТИЗЪМЪ

— германски специалитетъ. —

Излѣкуваниѣтъ отъ него го рекламиратъ.

Изписва се при поискване отъ администрацията на в. „Тракиецъ". 10—10

Рекламирайте чрезъ в. „Тракиецъ"

ЗА РЕПУТАЦИЯТА (ПОЧЕТѢТА).

Въ миналия брой говорихме за характера. Явно е, че характера ни, отъ какъвто видъ и да е, произвежда като естественo следствие нѣкакво общо мнѣние между хората за насъ.

Така, ако нѣкой човѣкъ казва всѣкога истината, хората щѣ имать мнѣние за него, че той всѣкога казва истината, т. е. той ще има репутация, че е истинѣнъ. Ако той е билъ всѣкога честенъ човѣкъ, то хората щѣ го смѣтатъ всѣкога за честенъ.

И така, мнѣнието, което други имать за известенъ човѣкъ, е едно цѣнно притежание. Надеждитѣ на всѣки човѣкъ зависятъ отъ репутацията му.

Никой не дава работа на нѣкого, който минава за лъжецъ или крадецъ. И оная, която преважда честта на другиго, прави му най-голѣма неправда и злина.

Нѣмаме по-голѣмо право да повредимъ репутацията на единъ човѣкъ, отколкото нѣма да вземемъ паритѣ му. Сѫщо нѣмаме право — ако се почита повече, отколкото заслужава. Единъ човѣкъ, ако и да е придобилъ несправедливо пари, пак не ни дава право да оберемъ паритѣ му, нито да му препятствуваме по който ида било начинъ, освѣнъ ако сме облѣкени въ власть чрезъ закона да сторимъ това. Така сѫщо нѣмаме право да намалимъ репутацията на другиго, освѣнъ ако има опредѣлена и справедлива причина да сторимъ така.

Въ Св. Писание по тоя случай сѫ дадени следнитѣ наставления: «не сѫдете,—да не бадете сѫдени; защото какъвто мѣрка мѣритѣ, съ такава ще ви се отмѣри», «защо виждашъ сламката въ окото на брата си, а гредата, що е въ твоето око, не усѣщашъ. «Защото, който иска да обича живота и да види благополучни дни, да уварди езика си отъ злословие».

Да разгледаме първо случаитѣ, въ които ни се запрещава да изговоримъ вредителна истина, и второ, за оная случаи, въ които не ни е запретено.

Ще споменемъ за случаитѣ, въ които говоримъ вредителни лъжи.

Забранено ни е да обнародваме лошитѣ дѣла на хората безъ достатъчни причини. Ние винаги правимъ това, когато приказваме за лошитѣ работи на другитѣ, било за да уловимъ творимъ праздного си любопитство, било отъ любовь къмъ отмъщение, или отъ зависть или пъкъ отъ злоба и отмъщение.

Запретено ни е да разглеждаме общо слухове за характера на хората, слухове основани на нѣкои лоши дѣла, които имѣмъ, че тѣ сѫ извършили. Кой иска всичката му репутация да зависи само отъ едно дѣло? Само едно сребролюбиво дѣло не показва, че известенъ човѣкъ е сребролюбивъ, както единъ благодетелѣнъ актъ не доказва, че той е благодетелъ.

Несправедливо е, прочее, да разглеждаме, че известенъ човѣкъ не притежава никакви добѣкъ не притежава никакви добрини, понеже той е сгрѣшилъ само въ едно нѣщо.

Забранено ни е безъ уважителна причина да казваме, че хората действуватъ по криво начинъ или съ криви намѣрения. Казваме така, защото безъ нѣкоя нѣкоя сме принудени да мислимъ, че нѣкои дѣла сѫ сторени съ зло намѣрение. Въ такъвъ случай достатъчно е да кажемъ простата истина и да предоставимъ нѣкѫмъ да сѫди за себе си какво е намѣрението на злодецъ.

Отъ гореизложеното извлѣчаме следнето правило, което ни учи: 1) да не говоримъ, че едно дѣло е извършено съ криво намѣрение, когато е възможно да се каже, че то е направено съ добро намѣрение, и 2) никога да не казваме за едно дѣло, което ние признаваме за добро, че човѣкъ го прави съ друго намѣрение, отъ онова, за което казва, че го е направилъ.

Не пока приемемъ е разумно, става явно, ако го приспособимъ за себе си. Има ли другъ способъ, по който щѣхме да искаме другитѣ да сѫдятъ за дѣлата ни?

Забранено ни е да умаловажаваме репутацията, отъ която се ползуватъ другитѣ, чрезъ присмиване, като имъ прикачаваме епитети, като ги псуваме или като правимъ каквото и да е нѣщо, чрезъ което тѣ ще бѫдатъ презирани.

По никой начинъ не можемъ да бѫдемъ оправдани, ако кажемъ, че ние не мисляхме съ това да повредимъ нѣкому. Ние знаемъ, че сѣ изговаряненто на такива думи, повреждане другиго, и това е достатъчно, за да ни обвини. И стари и млади щѣхха да говорятъ по-друго-яче, отколкото говорятъ сега, ако сти приноминка думитѣ на Сѫдисонъ: «Чрезъ думитѣ си ще се опрадедашъ и чрезъ думитѣ си ще се осѫдишъ», и че «за всѣко праздно слово, което хората говорятъ, ще даватъ отвѣтъ въ сѫдния денъ».

По тоя случай епископъ Уилсонъ казва: «трѣбва никога да не слушаме съ удоволствие и никога да не повтаряме такива нѣща, които могатъ да обезчестятъ Бога, да разваляятъ характера ни, или да повредятъ на съсѣдитѣ ни».

Нека кажемъ нѣколко думи и за случаитѣ, въ които не ни е забранено да казваме вредителната истина за съсѣдитѣ си тѣ сѫ:

Да помагаме съ всичкитѣ си сили на правосѫдието. Оня, който укрива известна вина противъ обществото, самъ участвува въ злото. Въ такъвъ случай ние сме задлъжени да обадимъ на опредѣленія за такава работа чиновникъ, за да се подведе подъ сѫдъ и наказание всѣки, който е сторилъ зло.

Да защитаваме невинниитѣ. Когато знаемъ нѣкои нѣщо изъ живота на нѣкого, който, ако узнае нѣкой другъ, би се запазилъ отъ голѣма злина, ние сме длъжни да предупредимъ тоя човѣкъ, за да се запази. Отъ гореизложеното излизa, че ние трѣбва да казваме само онова, което знаемъ, че е истинно и да го казваме само, за да защитимъ невинниитѣ.

За доброто на тогова, който е сторилъ повредата, когато знаемъ лошитѣ дѣла на другитѣ, и се намѣри нѣкой човѣкъ, напр. родителъ или побѫдимъ, който не знае за тия лоши дѣла, но който, ако знае, може съ указание или съветване да стане причина да се поправи обидителя, то наша длъжность е винаги да известимъ това. Тази е най-голѣмата добрина, която може да се каже и на родителитѣ и на детето, и по причина че хората не правятъ тоза, много деца се развращаватъ.

Не може да бѫде по-голѣмо изразъ на приятелство, нито пъкъ знакъ, за който нѣкои родитель трѣбва да бѫде по-благодренъ, отколкото ако нѣкой му изяви известни обноски на децата му, които могатъ да ползуватъ самитѣ тѣхъ.

Ако и да нѣмаме право да обнародваме лошитѣ дѣла на другитѣ, ний не сме задлъжени да се отнасяме съ злочинеца какато съ невѣнѣнъ. Ако по божие провидение ние сме узнали за лошитѣ дѣла на другитѣ, ние сме свободни да употрѣбимъ това знание само за себе си.

Ние трѣбва и сме задлъжени да извѣтаме съприкосновението съ лошитѣ хора, макарь и само на да знаемъ за тѣхнитѣ вина. *В.*

Николай Райновъ въ Ямболъ.

«Този, що пише съ притчи и кръвь, иска не да го четатъ, а — да го заучватъ наизусть».

. . . Този, що пише съ притчи и кръвь,— най страстно четенѣтъ, и най-любовно заучванѣтъ, измежду всички, що пишатъ,—бѣ гостъ на града ни презъ миналата седмица — който изпъленъ съ незаличимия споменъ на личността си.

Ваинкиятъ писатель на българската земя направи да зазвъзнѣ живиятъ гласъ на проповѣдта му, — : и нѣй отново видѣхме бранно да свети мечътъ на българского слово.

. . . . . Всички столове сѫ заети — дълго преди назначения часъ; всички проходи сѫ задрѣстени. . . . Аудиториятa е заповѣвала дори естрадата, гдето е застаналъ сказчикътъ, — и почтително се тълпи около него. Кулиси, прилежащи коридори и площадки, оркестръ, — всичко е покрито, претъпкано — : отъ млади -- на я отъ стари. Въ улицата се трупа еднакво гѫсто множество, недоволно и развлъчувано.

Председателятъ на читалище «Сѫгласие», представя на слушателитѣ писателя, когато нарича «сѫнщето на България». Дружни апплодисменти посрещатъ и изпращатъ всѣко появяване на гостя — : и нерѣдко преминаватъ въ неудѫржима, непринудена овация.

Четиретѣ сказки, произнесени отъ Ник. Райновъ, образуватъ, — въ нѣщия сѫнсъ,въ неговото собственo изражение — по чуждъ адресъ, — «китка отъ лирични притчи, изящно изсечени отъ злато и обсипани съ прахъ отъ сѫкпощени кѫлнци».

Единъ — предрѣсенъ, и, все пакъ, дивно — цвѣтистъ; слогъ — строго отмѣренъ, лапидиренъ, — и, при все това, пропитъ отъ дъха на замайваще благоухание; дикция — които прелива въ гѫрдитѣ на слушателитѣ душата на думитѣ: непредвидимо е оно на проникновение, съ което бидѣ изреченъ XIII гл. отъ I послание

на ап. Павла до коринтянитѣ; плаши, досущъ сѫщия жестоке, що извиква само всеизвѣстнитѣ напрѣ на мисльта; бѣлене, „сѫдно лице на махатма, спокойно — бдъхновенъ: физическата пролика странно съпѫствува духовното сродство.... Такъвъ е Николай Райновъ вѣрхъ катедрата.

Тѣзрде щастливъ отъ неговото гостуване, Ямболъ нетърпеливо ще го очаква — за нови истини и за нови откровения.

Ас. Кѫдиевъ.

НАРОДЕНЪ УНИВЕРСИТЕТЪ

НИКОЛАЙ РАЙНОВЪ ЗА ОМАРЪ ХАЙАМЪ.

Николай Райновъداде минаната седмица четири лекции, оповестени своевременно въ «Тракиецъ».

Ще резюмираме само третата по редъ: тая за творчеството на Омаръ Хайамъ, — тъй като предметъ̀тъ й е съвръзано новъ у насъ:

Съ примамото отъ персиятъ Исляма за сѫщността на религия, въ тъкъта на сонетитѣ се сплитатъ арийски творчески духъ съ спекулативния семитски. Докато е единия разрушава праговетѣ на чуствеството, въ стремежа си къмъ небето, къмъ вѣчното: духовното, другия, напротивъ, се стреми къмъ опознаване сѣта, къмъ сближение съ видимото, къмъ индивидуализъмъ и затъвтрване на сила, творческа личность. Заедно съ това, въображението на семититѣ е крайно субективно: сѣта и неговитѣ явления сѫ дотолкова важни, доколкото засѣгатъ лично него.

Отъ кръстосването на двата творчески духа се оплодява едно ново цвѣте: учението на сѫфитѣ.

Защото персиеца не е задоволява отъ семитостта съобразѫже на Корана. Ариеца не може да признае личното божество. То е измама — Майа. Когато къмъ за сѫфитѣ—мистици Богъ е всепнатъ, сѣта неговото отражение.

Общуването съ Бога става чрезъ изтъкленото, екстаза.

Оттукъ нататъкъ ни става понятно творчеството на единъ голѣмъ современенъ на тази епоха—Омаръ Хайамъ.

Родень въ Нишатурь—презъ втората половина на XI вѣкъ,— Омаръ Хайамъ става единъ отъ сѫвѣтитѣ четирнайсет на европейцитѣ чрезъ единъ визиоманинъ, едва въ края на XVIII столѣтие. Нѣкои го смѣтатъ за епикуреецъ на тамошна почва. Втори — за мистикъ сѫфи. Споредъ други, пъкъ билъ учитель, който е основалъ сѫфитската мистика, безъ да брани нѣмитѣ догми и етика; затова си позволявалъ често да ими се присмива. Сѫществувала е нѣкаква врѫзка между сѫфизмътъ и него—споредъ г. Райновъ.

Омаръ Хайамъ е билъ голѣмъ философъ, поетъ и учень. Занимавалъ се е и съ астрономия; съставилъ е алгебра въ стихове. Писалъ е четиристишия, които съдѫржатъ неговата философия.

Омаръ Хайамъ е врагъ на песимизма, за който нѣма мѣсто въ живота. Той отрича безсмъртностьта да се узнае тайната на сѫмъртта.

Единствени спасъ̀въ на живота той нарича въ несекнещо, жива нерадостьта. Всичко друго е губене на время. Хората идватъ и си отиватъ. Едни той вижда, надъ гробя на земята, но тѣ сѫ заспали. Други—подъ гробя: тѣ пъкъ сѫ мѫртви. Човѣшкия животъ е глинена чаша. Сѫтта е всичко.

Сѣтѣ е кръчма, гдето хората сѫ отишли и падатъ пияни (мъртво): —„кой следъ десетата", речния, кой следъ десетата".

Честитъ е, който е пиянъ, защото виното кара да забрави сѫетта на живота. Жизнерадость, повече жизнерадость. Нека ока, който иска да ги види въ дена на сѫда, го потърси предъ кръчмата.

(«Тѫй ще вилне толкова много, че мирися му ще се издига надъ гроба, и, когато нѣкой мине оттамъ, ще падне пиянъ отъ самото благовоние»).

Но Омаръ Хайамъ не е винаги поклонникъ на виното и веселието. Той е понѣкога тѫжевнъ, и учи хората да бѫдатъ добри, защото е по-важно да направишъ нѣкому толкова добро, че да се почувствуви благодарность въ твоя родъ.

«Да обработвашъ земята и я правишъ плодородна е по малко добро, отколкото да ощастливишъ единъ човѣкъ». Той жали, че човѣкъ не може да живѣе въ мира, че нѣма край да бѫдатъ войни. Той жали, че не може да се възроди следъ стотици и хиляди години въ зеленина.

У него преобладава често и тѫгата на мислящия човѣкъ, вѣчното стремление да преживе тоя низъ отъ дни и достигне края на живота.

Въ неговатан оезия има нѣщо отъ ясногата на персийското небе и отъ горещата кръвь на арабското сѫлнце.

Негова философия не е завръшена, защото той е преди всичко поетъ—безсмѣртенъ творецъ на вѣчни времена.

М. В.

ХРОНИКА.

Годишнното сѫбрание на читалище „Сѫгласие", що се сѫстои днесъ въ 10 часа.

Сѫдружи миналата седмица на се сѫстои по нѣкоме каоруѫмъ.

Концерть на 22 т. м. въ читалище „Сѫгласие" ще даде оркѐстра на селитѣ мѫзиканти.

Наскоро писателя — професоръ Ем. п. Димитровъ ще посети на шия градъ и ще дѫржи нѣколко сказки отъ името на народния университетъ при чит. „Сѫгласие".

Ямболско гимн. д-во „Тракийски юнакъ", съобщава на всички милогалоумни въ̀зрастни юнаци, както и желающитѣ да бѫдатъ такива, че игритѣ започватъ и ще водятъ отъ рѫководителя на четата г. Кир. Петровъ всѣки понедѣлникъ и сѫрѣда, отъ 7 часа вечерта, въ гимнастическата зала на прогимназията, начинная отъ утре, 16 т. м.

Записанего на нови юнаци стара при секретаря на стенографски курсъ при учителского д-во „Габелзбергѐръ", почва занятитѣ си отъ 15 т. м.

Младия поетъ Владимиръ Русалиевъ наскоро ще посети градъ ни.

Театръ „Сѫлза и смѣхъ" следъ нѣколко дена ще гостува въ градъ ни.

Въ Модерния театръ се играе Ню, по романа на руския писатель Осипъ Дымовъ. Въ главнитѣ роли известнитѣ артисти К. Вайтъ, Е. Янинскъ и Е. Бернеръ.

Задружения театръ днесъ пакъ посети града ни и представя Гаутпакъ отъ Фулда и ще повтори нѣкои отъ игранитѣ пиеси.

Рабиндранатъ Тагоре. Тая бѫлне темата на конферанса на писателя В. Иванови, който той дѫржа заняга̀, четвѫртъкъ, въ салона на читалището, при много добра публика, които още отъ уреченото време е бѫше заета почти всички мѣста.

Безъ съмнение, лектора е положилъ много труда за дешифрирането специалната терминология на тоя голѣмъ мѫдрецъ и поетъ. Но само туй не е достатъчно за единъ литературенъ конферансъ, който носи и по-дурги претенции. Защото лекцията въ по-голѣмата си часть не беше, освенъ едно изхъчено прерфарфирне философскитѣ достижения и миргледа на Тагора.

Управлението на прогимназията моли да ляемъ мѣсто на следнитѣ:

„Въ отговоръ на покната отъ група граждани за свикване родителско-учителски сѫрещи по успѣха на учениститѣ, управлението на прогимназията дѫлжи да сѫобщи на всички интересуващи се отъ успѣха и поведението на прогимназиалнитѣ ученици, че частични родителско-учителски сѫрещи по успѣха и поведението на учениститѣ ставатъ всѣкъ день, а общи сѫрещи за сѫщата цель се уреждатъ въ края на всѣки учебенъ срокъ и на годишния актъ на училището.

Въ̀въ отъ тоя родителитѣ (настойнишитѣ) се уведомяватъ всѣка седмица за успѣха, поведението и отсѫтствията на учениститѣ чрезъ сединичнитѣ бележници, раздавани и прибирани всѣка седмица.

Тъй че всички родители (настойнници), които наистина се интересуватъ отъ ученическия животъ на своитѣ деца, имать пълната възможность да знаятъ и следятъ успѣха и поведението имъ и да сподѫлятъ мисли съ директора и преподавателитѣ, съ които за тая цель могатъ да се срещатъ, когато и кадето пожелаятъ.

12 мартъ 1925 год.

Отъ управл. на прогимназията".

„Задружнитѣ театрьтъ"

Тъзрде рѣдко ще мине и се отбие в градъ ни нѣкой театръ и дори 2-3 спектакла. Бѣдни отъ тѣзи театри, които преди нѣколко дни гостува въ града ни и даде четири спектакла (три вечерни и единъ дненъ) е «Задружнитѣ театръ» подъ ръководството на известния артистъ Дочо Касабовъ. Въпреки голѣмитѣ сценични неудобства, тѣ можаха да задоволятъ публиката. Представиха се: «Майчина скрѫбь» — Гердинъ; «Кръвта» — Ясби; «Фалшивата пансионерка» — Бракко; и «Сѫнинъ» — Арцибашевъ.

Първостепенитѣ роли бѣха застанали отъ Д. Касабовъ, който е сѫхранялъ тѫзи вѣрно задачитѣ си, и напълно естествено предаде, особено, простия и типиченъ евреинъ Нухемие — «Майчина скрѫбь». И. Касабова въ «Майчина скрѫбь» и «Кръвта» е много добра, тя не предаде ролитѣ си съ вещината на добра познавачка. Въобще за Касабовъ и Касабова може да се каже само добро.

Бобчески, тоя младъ артистъ, който тѫврди ще даде много, игра добре, само нѣкаде го избиваше на декламаторство; ако сведе всичко до простота, той ще бѫде незамѣнимъ. Костова — на мѣста е патетична Би трѣбвало повече естественость, минаха тренировки на позата и патоса. Сѫщо ще кажа и за Г. Петровъ: въ «Майчина скрѫбь» бѣ по-добѫръ, но въ «Сѫнинъ», почти нетърпимъ. П. Николаева—Двоера въ «Майчина скрѫбь» — на мѣста съ своята типичность отъ до крайности. Н. Николаевъ е схваналъ добре ролитѣ си. Щерева и Б. Петровъ сѫ добри; само второ на мѣста изпъдва въ патетичность.

При тия неудобства и бедъ всѣкакви технически приспособления, тѣ все пакъ изнесоха задоволително пиеситѣ.

Ель Хобъ.

Купувамъ
РИЦИНОВО СЕМЕ
(КЪРЛЕЖЪ)
всѣкакви количества
ИВ. ИВ. КОВАЧЕВЪ
1 - 6 Бургасъ.

СПОРТЪ И ТУРИЗМЪ.

Среща на клоневетѣ на Ю. Т. С. около Ихтиманъ се е сѫстояла на 8 т. м. Присѫствували сѫ нѣколко клона — между които и „Тунджа" сѫдѫвама своя членове, пребивающи засега въ София.

Срещата се е сѫстояла по случай агитационната седмица.

На 15 т. м. сп. кл. „Елиярь" ще има сѫбрание. Желателно е присѫствието на всички членове.

На 10 т. м. е говорилъ предъ учениципѣ на туканшно пед. у-ще предсѣдателя на Ю. Т. С. Др. Ненѣв на тема: „задачата на бѫлг. туризмъ".

Въ единочасови си реферать, той е изтъкналъ какви е била досегашната роля на българския туризмъ и какъв ще предлести за въ бѫлаще. Реферата бѫ изпратенъ сѫ бурни аплодисменти.

Сѫгласно решението на IX ред. центрлното н-во на Ю. Т. С. предупреждава свонтѣ членове, че на X, ред сѫборъ нѣма да бѫде допустанъ нито единъ безъ форменно туристско облекло

Туристическа конференция.

На 21 и 22 т. м. въ сѫрада ще се сѫстои туристическа конференция на клоневетѣ отъ южна България, на които ще се четатъ два реферата: 1 Отъ г. д-ра *Ив. Велиновъ*, редакторъ на сп. „Бѫлг. Туристъ", на тема: *Исторически паметници отъ Бѫлгарско царстово, при Ал. Ивановъ* (Шуменско), б) *Единъ разходка изъ Рила*, — придружѫнъ съ сѫвѣтлии картини. 2. Отъ г-нъ П. *Христовъ*, членъ отъ Центр. Н-во на Б. Т. д-во, — на тема: *Туризмъ като общественно движение.*

Рефератитѣ ще се четатъ въ салона на читалище „Сѫгласие" и сѫ достѫпни за гражданитѣ и учащитѣ се.

Среща на Б. Т. Д., които ще се сѫстои въ града ни, ще сѫвпада за единъ манифестация на туриститѣ ни, и затова отъ нея се очаква много.

Х. Редовенъ сѫборъ на Ю. Т. С., вмѣсто въ София (както бѣ решено отъ IX ред. сѫборъ въ Видинъ), ще бѫде въ Габрово.

К-АГАЧКИ СѪДЕБНИ ПРИСТАВЪ.

ОБЯВЛЕНИЕ Н-о 384.

Подписаний Хр. К. Коларовъ, сѫд. приставъ при Ямб. Окр. Сѫдъ, на II участъкъ, обявяважа на интересующитѣ се, че на основание изпълнителния листъ Н-о 3092, изданенъ отъ Свиленски Мирови Сѫдъ на 6 юлий 1922 год. въ полза на Иванъ Минчевъ, отъ гр. Хармаиий, противъ Радичко Мончевъ, отъ с. Хѫбово, за 5000 лв. лихви и др. и сѫгласно чл. чл. 910—925 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, на 30 мартъ 1925 год. ще продамъ въ канцелярията си въ К.-Агачъ на публиченъ търгъ следующия дѫлжниковъ движимъ имотъ, а именно:

Единъ волъ около 7 години, оцененъ за 5000 лева.

Желающитѣ да участвуватъ въ тая продажба, трѣбва да се явятъ въ казания день, часъ̀тъ въ 9 преди обѫдъ, да надаватъ.

гр. К.-Агачъ, 6/III 1925 год. II Сѫдъ. приставъ: Хр. Коларовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ Н-о 392.

Подписаний Хр. К. Коларовъ, сѫдебенъ приставъ при Ямб. Окр. Сѫдъ, на II участъкъ, обявяважа на интересующитѣ се, че на основание изпълнителния листъ Н-о 6128, изданенъ отъ Бургаский Мир. Сѫдъ на 12 августъ 1924 год., въ полза на Никола М. Янколовъ отъ гр. Бургасъ, противъ Стоянъ Ат. Маредконски отъ с. Ахлатлий, за 3465 лева и други и сѫгласно чл. чл. 910—925 отъ Гражданското сѫдопроизводство, на 30 мартъ 1925 год. ще продавамъ въ канцелярията си въ К.-Агачъ на публиченъ търгъ следующия дѫлжниковъ движимъ имотъ:

Една каруца чифте, употрѣбявана, оценена за 4000 лева.

Желающитѣ да участвуватъ въ тая продажба трѣбва да се явятъ въ казания день,часъ̀тъ въ 9 преди обѫдъ, да надаватъ.

гр. К.-Агачъ, 6 III 1925 год. II Сѫдъ. приставъ: Хр. Коларовъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 396.

Подписаний Христо К. Коларовъ, сѫдебенъ приставъ при Ямб. Окр. Сѫдъ, на II участъкъ, обявяважа на интересующитѣ се, че на основание изпълнителния листъ № 6139, изданенъ отъ Н.-Загорския Мирови Сѫдъ на 5 октомврий 1924 г., въ полза на Братя Попови отъ гр. Нова-Загора, противъ Ненко Димовъ, отъ с. Талашманлий, за 3600 лв. лихви и др., и сѫгласно чл. чл. 910—925 отъ Гражданското Сѫдопроизводство, на 30 мартъ 1925 г. ще продавамъ въ канцелярия си въ К.-Агачъ следующия дѫлжниковъ движимъ имотъ, а именно:

(8) Осемь кози по 3—4 години, оценени за 3600 лв.

Желающитѣ да участвуватъ въ тая продажба, трѣбва да се явятъ въ казания день,часъ̀тъ въ 9 преди обѫдъ, да надаватъ.

гр. К.-Агачъ, 6 мартъ 1925 г. II Сѫдъ. приставъ: Хр. Коларовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 388.

Подписаний Христо К. Коларовъ, сѫдебенъ приставъ при Ямб. Окр. Сѫдъ, на II участъкъ, обявяважа на интересующитѣ се, че на основание изпълнителния листъ № 4823, изданенъ отъ Хармаилийския Мир. Сѫдъ, на 6 октомврий 1924 г., въ полза на Иванъ Минчевъ отъ гр. Хармаилий, противъ Колю Георгевъ Шинаната, отъ с. Хѫбово, за 2600 лева лихви и др. сѫгласно чл. чл. 910—925 отъ Гражд. Сѫдопроизводство, на 30 мартъ 1925 г. ще продавамъ въ канцеларията си въ К.-Агачъ на публиченъ търгъ следующия дѫлжниковъ движимъ имотъ а именно:

Една кобила на около 5 години, косъмъ червенъ, оценена за 3000 лева.

Желающитѣ да участвуватъ въ тая продажба, трѣбва да се явятъ въ казания день, часъ̀тъ въ 9 преди обѫдъ, да надаватъ.

гр. К.-Агачъ, 6 мартъ 1925 г. II Сѫдъ. приставъ: Хр. Коларовъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 407.

Подписаний Хр. К. Коларовъ, сѫдебенъ приставъ при Ямбол. Окр.Сѫдъ, на II-й участъкъ, обявяважа на интересующитѣ се, че на основание изпълнителния листъ № 5366 изданенъ отъ К-Агачкий Мирови Сѫдъ на 15 ноемврий 1924 год., въ полза на Панайотъ М. Кармийолиевъ отъ К.-Агачъ, противъ Пено Юрдановъ, отъ К.-Агачъ, за 2800 лв. и сѫгласно чл. чл. 910—925 отъ гражданското сѫдопроизводство, на 30 мартъ 1925 год. ще продамъ въ канцелярията си въ К.-Агачъ на публиченъ търгъ следующия дѫлжниковъ движимъ имотъ, а имено:

1) (30) Тридесетъ чифта дрѫбни сандали, оценени за 1200 лв.

2) (30) Тридесетъ чифта дрѫбни сандали, оценени за 1200 лв.

Желающитѣ да участвуватъ въ тая продажба, трѣбва да се явятъ въ казания день, часъ̀тъ въ 9 преди обѫдъ, да надаватъ.

гр. К.-Агачъ, 9/III 1925 год. II Сѫдъ. приставъ: Хр. Коларовъ

Самостоятелна кѫща — 2 стаи и кухня — се дава подъ наемъ. — Споразумение редакцията.